

Určitú čiastku týchto nehnuteľností na základe kúpopredajnej smluvy, sjednanej dňa 12. júna 1929 a Štátnym pozemkovým úradom schválenej, odkúpili Václav J. a jeho manželka, nadobudli tedy tieto záborové nehnuteľnosti skráteným prídelenom a bolo vlastnícke práva na tieto takto nadobudnuté nehnuteľnosti — medzi ktorými sa nachádzajú aj parcely č. 666, 667, 668 a 669 — v prospech už uvedených manželov pri prevedení nehnuteľností do pozkn. vložky č. 258 pozemnoknižne vložené (č. d. 19871930). Na tieto prídelenové nehnuteľnosti ministerstvo zemedelstva usnesením č. d. 2414 zo dňa 21. apríla 1937 dosiahlo proti manželom J. (resp. proti manželke a dedičom Václava J.) v pozkn. vložke č. 258 z n o v a poznámku záboru a zamýšľaného prevzatia, a to v čase, keď proti pomenovaným novým nabyvateľom podľa zápisov C 2, 4, 6, 13, 24, 26, 28, 40, 45, 46 a 47 boli pre rôznych veriteľov už rozličné pozemnoknižné práva pravoplatne vložené resp. zaznamenané.

Schválením scudzovacích smlúv vlastníka zabranej pôdy v smysle § 7 zák. č. 215/1919 Sb. z. a n. v znení novely č. 108/1921 Sb. z. a n. v y p ú š ť a však Štátny pozemkový úrad pôdu zo záboru, z r i e k a s a p r á v, plynúcich zo záboru pre štát, a nemá preto proti tretím osobám nadobudnútym si pozemnoknižné právo po uvoľnení právneho účinku okolnosť, že si Štátny pozemkový úrad (ministerstvo zemedelstva) bez súhlasu a vedomia týchto tretích osôb bezprávne a mylným opatrením pozemnoknižného súdu aj na tento už zo záboru vypustený majetok pozdejšie znova vymohol poznámku záboru.

Takto uvoľnené nehnuteľnosti nemôžu byť predmetom nového prídelenového pokračovania s právnym následkom vymazania pozemnoknižných bremien v smysle ustanovení zák. č. 329/1920 Sb. z. a n.

Odporuje preto rozhodnutie rekurzného súdu platnému právu a správne konal pozemnoknižný súd, keď sa so zreteľom na uvedené okolnosti spravoval všeobecným predpisom § 56 pozkn. por.

Bolo preto treba usnesenie rekurzného súdu zbaviť účinnosti a keďže pozemnoknižný súd pokračovania podľa § 56 pozkn. por. — správne započaté — v dôsledku nesprávneho stanoviska rekurzného súdu nedokončil, bolo rozhodnuté, ako je vo výroku usnesenia obsiahnuté.

Čís. 16753.

Pri posúdení toho, či by bol zamestnanec, neprihlásený k povinnému penzijnému poisteniu, v prípade riadneho prihlásenia získal čakaciu dobu podľa § 16 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., treba počítať aj dobu, po ktorú sa za trvania pracovného pomeru liečil v nemocnici.

Aj slepcovi prislúcha zvýšenie invalidného dôchodku podľa § 23 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., len ak je trvale bezmocný v smysle tohoto ustanovenia.

(Rozh. z 2. februára 1938, Rv III 758/37.)

Žalobník predniesol, že bol zamestnaný u žalovaného od 1. októbra 1926 do 4. novembra 1932 a podľa povahy práce, ktorú konal, podliehal povinnému penzijnému poisteniu, ale žalovaný ho k nemu neprihlásil a tým zaviniť, že žalobníkovi nebol priznaný invalidný dôchodok, keď ochorel na oči a celkom oslepol, teda stal sa trvale nespôsobilým k výkonu svojho povolania § 17 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.). — Žalobou domáhal sa na žalovanom náhrady ušlého invalidného dôchodku a požadoval pri tom najmä aj náhradu za zvýšenie dôchodku, ktoré by mu bolo prislúchalo podľa § 23 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. — Žalovaný namietal proti žalobe, že žalobník až do 1. januára 1927 konal u neho len práce nádeníka a že aj keby bol po tomto čase ako predný robotník podliehal penzijnému poisteniu, nebol by získal potrebnú čakaciu dobu 60 príspevkových mesiacov (§§ 16, 15 č. 1 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.), lebo jeho pracovný pomer skončil sa 17. októbra 1931, keď odišiel do nemocnice liečiť svoju očnú nemoc, a doba, po ktorú sa liečil v nemocnici, aj inak nemôže byť počítaná na čakaciu dobu, lebo žalovaný nebol povinný prihlasovať ho na túto dobu k poisteniu.

Súd prvej stolice žalobu zamietol. Odvolací súd po rozvázovacom usnesení Najvyššieho súdu č. Rv III 753/35 žalobe čiastočne vyhovel (náhradu za zvýšenie dôchodku podľa § 23 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. žalobníkovi neprisúdil).

Najvyšší súd dovolacie žiadosti žalobníka i žalovaného zamietol.

Z d ô v o d o v:

I. K d o v o l a c í ž á d o s t i ž a l o v a n é h o:

Nejvyšší soud v rozvázovacím usnesení ze dne 24. března 1936, č. j. Rv III 753/35-2 *) zaujal právní stanovisko, že žalobce jako zamestnanec žalovaného byl k žalovanému jako svému zaměstnavateli ve služebním poměru podléhajícím pensijnímu pojištění a že žalovaný, jenž žalobce k pensijnímu pojištění nepřihlásil, ručí mu za škodu, způsobenou tímto opominutím.

Žalovaný sám ve své dovolací žádosti doznává, že žalobce ode dne 1. ledna 1927 do dne, kdy nastoupil léčení v nemocnici, t. j. do dne 17. října 1931, měl by úhrnem 58 započítatelných příspěvkových měsíců a že v nemocnici byl žalobce léčen do dne 29. prosince 1931.

Odvolací soud opíraje se o výsledky provedeného dokazování, formálně správně zjistil, že žalobce konal u žalovaného jako svého zaměstnavatele i dále práce, t. j. do prvých dnů února 1932.

Žalovaný ve své dovolací žádosti namítá, že doba ztrávená žalobcem v nemocnici nemůže býti započítána k tak zvané čekací době proto, že žalovaný by byl oprávněn odhlásiti žalobce z pensijního pojištění v tom případě, byl-li by žalobce přihlášen k takovému pojištění. Avšak tato

*) Vid' pod č. 15069 Sb. n. s.

námítka není důvodná. V případě přihlášení mohla by tato léčebná doba být tak zvanou léčebnou péčí podle §§ 49 a násl. zákona o pens. pojištění č. 26/1929 Sb. z. a n. a nemohl by žalovaný v této léčebné době ani propustiti žalobce ze zaměstnání, ani dáti mu výpověď (§ 55 cit. zák.). Nebyl by tedy žalovaný oprávněn ani odhlásiti žalobce z pensijního pojištění v oné době v tom případě, byl-li by ho před tím řádně přihlásil k pensijnímu pojištění.

Jelikož v konkrétním případě jest počítati čekací dobu ode dne 1. ledna 1927 aspoň do dne 2. února 1932, byl by žalobce v případě řádného pojištění dokončil 60 měsíců čekací dobu v zaměstnání u žalovaného, neboť by měl před pojistným případem 62 započitatelných příspěvkových měsíců podle §§ 16 a 12 cit. zák.

II. K d o v o l a c í ž á d o s t i ž a l o b c e.

Podle § 23 cit. zák. jest zvýšiti invalidní důchod vyměřený podle § 21 řečeného zákona o $\frac{1}{2}$ jen tehdy, je-li důchodce trvale tak bezmocným, že stále potřebuje nejen pomoci a obsluhy, ale i ošetření jiné osoby. I při slepotě je nárok na takový zvýšený důchod vázán tím, aby byly splněny podmínky zákonem stanovené.

Slepec pravidelně potřebuje pomoci a obsluhy jiné osoby, nikoli však stálého ošetření. Avšak žalobce za sporu nepřednesl takové skutečnosti, z nichž by bylo možno dospěti k bezpečnému úsudku, že žalobce následkem své slepoty nutně potřebuje stálého ošetření. Za takového stavu věci nelze pokládati žalobce, byť by byl i úplným slepcem, za trvale bezmocného ve smyslu § 23 cit. zákona.

Bylo proto obě dovolací žádosti jako bezzákladné zamítnouti.

Čís. 16754.

Nečiní zmenku neplatnou, že podpis výstavcu je umiestnený pod podpisom zmenečníka.*)

(Rozh. z 3. februára 1938, Rv III 887/37.)

Proti zmenkovému platebnému príkazu namietali žalovaní medzi iným, že zmenky sú neplatné, pretože žalobkyňa ako vystaviteľka podpísala zmenky pod podpismi žalovaných prijímateľov.

S ú d p r v e j s t o l i c e zmenkový platebný príkaz zbavil účinnosti. O d v o l a c í s ú d rozsudok súdu prvej stolice zmenil a zmenkový platebný príkaz ponechal v účinnosti.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť zamietol.

Z d ô v o d o v:

Keď žalovaní nenamietali správnosť adresovania sporných zmeniek a nezapierali, že sumy označené na zmenkách od žalobkyne dostali, ne-

*) Porovnaj: Sb. n. s. č. 12897.